Ч. 79. Пятниця 21 (8) цьвітня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Сьвяточні комбінациї в Австриї і на Угорщині. — Заходи Анґлиї в Афґаністані. — З Крети. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

З браку ліпшого материялу в теперішнім часі сьвяточних ферий займає ся сьвіт політичний в нашій Монархії деякими комбінациями і здогадами, котрим остаточно не брак і реальної підстави. Так в нашій половині держави розбирають тепер можливість відрочення засідань Ради державної аж до осени а причину до того подає недуга президента міністрів дра Ґавча. Кажуть іменно, що недуга дра Ґавча вже доси вплинула досить некористно на наші відносини політичні. Між Чехами а Німцями мали відбувати ся переговори в справі угоди, котра мала остаточно довести до якогось помиреня а в слід за тим і до реконструкциї кабінету. Недуга президента міністрів тому перешкодила, бо его заступник не міг его в сій справі виручити. Але від тої угоди і від реконструкциї кабінету зависить також і дальша діяльність парляменту. Трудно однакож припустити, щоби др. Ґавч, хоч би й подужав, взяв ся зараз до роботи; він буде мусів для скріпленя здоровля взяти довшу відпустку. А що трудно припустити, щоби розпочате ним діло вело ся без него, або щоби на его місце Цісар покликав кого иншого, то есть загальний здогад, що Рада державна по кількох засіданях по сьвятах буде відрочена аж до осени.

Та й на Угорщині роблять тепер всілякі комбінациї. Ходить іменно чутка, що на місце теперішного кабінету має бути утворений новий під проводом теперішного спільного міністра фінансів бар. Буряна. В поважних кругах політичних не вірять тому і приписують більше значінє тій вісти, після котрої по фериях буде Кольоман Сель покликаний до дальшого веденя акциї порозуміня і тоді ситуация може змінить ся. Поки що настав на Угорщині спокій а сьвіт політичний займає ся тепер лиш проєктом адреси, котрий, як тепер щораз більше показує ся, не вдоволив нікого. Можна сподівати ся, що по сьвятах заведе ся над сим проєктом довга і пристрастна дискусия.

Анґлія, як звістно, старає ся укріпити свій вплив в середній Азиї, щоби тим способом забезпечити свої посілости в Індиї від Росиї. Першим і найважнійшим кроком до того був звістний похід Анґлійців до Тибету, а як закінчив ся, се звістно загально. Опісля прийшла черга на Афґаністан. З дискусиї буджетової, яка тепер вела ся в анґлійскій палаті послів, довідуємо ся, що від 14 грудня м. р. перебувала в Кабули, столици Афґаністану, специяльна місия анґлійска під проводом Дана. Задачею тої місиї було умовити ся з еміром Афґаністану що до грошевої запомоги, яку Анґлія давала емірови, а котрої він в послідних часах не хотів приймати, щоби тим увільнити ся від зависимости анґлійскої, а відтак і що до достави оружия з анґлійських фабрик та будови зелїзниці і телеґрафу. Емірови розходило ся дуже о то, щоби він міг завести в своїм войску артилєрию і щоби Анґлія доставила ему потрібну скількість пушок. Тота місия вже вернула, але що їй удало ся або й не удало ся осягнути, того ще не знати, бо анґлійске правительство не подало о тім нічого до відомости; можна лиш здогадувати ся, що анґлійска місия не вернула з порожними руками.

Перед кількома днями розійшла ся була чутка, котрій зараз заперечено з Константинополя, що надкомісар на Креті, кн. Юрий грецкий, подав ся до димісиї; але що мало би бути причиною сего кроку кн. Юрия, того не знало ся. Аж тепер показало ся, що причиною тої чутки стала ся відмовна відповідь чотирох держав, що взяли Крету в свою опіку, на пропамятне письмо кн. Юрия. Держави відповіли іменно, що серед теперішних обставин годі зміняти теперішний політичний стан на Креті і що ані

Сніг паде...

(З француского — Павла Дежардена).

Сніг паде — і паде... Я ще маленький хлопець. Мешкаю з вітцем і матерію в малім домі на передмістю Парижа. В цьвітни той малий дім дуже красний, дикий виноград обростає его і видає ся, немов би наш дім був схований між листєм; але тепер, в зимі, хитає ся пень і галузки винограду голі і сумні між вікнами і видко кожду щілину, кожде пятно, кожде ушкодженє муру нашого дому. В огороді промела служниця сніг із стежки аж до кирниці; помпа кирниці обвинена соломою, а мимо того замерзає кождої хвилї. Корчі вздовж стежки прибрані біло і менї робить то велику радість, коли їх трясу і приглядаю ся, як білий, дрібний пух відриває ся від них з легким шелестом і сипле ся в долину на малі листки букшпану. То треває що правда лиш малу хвильку, відтак панує знов глубока тишина, незаколочений спокій в малім, цілком снігом сповитім огороді, над котрим здіймає ся брудне небо в безконечній одностайности.

Сиджу перед вікном, котрого занавіси високо піднесені, аби бліде зимове сьвітло мало більше доступу і вправляю ся в писаню. Всї М і Н удають ся менї знаменито, але при С стрічаю на трудности, они всї виходять якось нерівно і дрожачо. Приходить отець, велить менї встати, сїдає на моє місце, перебирає правою рукою листки зшитка, обіймаючи мене лївою рукою; стою коло него так близько, так близько, що дотикаю майже его лиця своїм, а однако не сьмію обіймити его, чую, що неудачні С роблять мене недостойним того. Але ні, то я так низько себе цїню, отець гладить мене нїжно рукою по голові, то значить, що мої М вистають за нездалї С і що я добра дитина. З своєї теки витягає тепер отець хороший образок, котрий представляє Пяцетту у Венециї і пише на нїм моє імя і ноту за мої труди в писаню.

— А тепер іди бавити ся — каже до мене.

Бавити ся! Позаяк я не ходжу до школи і не маю длятого ніякого товариша, значить „бавити ся“ для мене зійти на долину до їдальнї і читати в кутику коло комина „Пригоди білої кітки“. На долинї в комнатї, на великім, округлім столї прикраває мама для мене блюзу; від часу до часу задержує ся і глядить на мене, немов би хотїла зі мною нарадити ся. Я посуваю моє тростинове крісло близше до неї і не перериваючи свого читаня, гладжу єї часом по руцї.

Четверта година, починає смеркати ся. Прикладаю уста до шиби, аби видути в листках малу дірку, крізь котру міг би виглянути на двір. Улиця майже пуста, середина єї, де звичайно журчить малий потічок, назначена сніжною смугою; коло домів, вздовж мурів, видко слїди; ліхтарня на своїм стовпі горить мрачно і жовтаво і єї полумінь виглядає як замерзла. Білі платки снїгу немов би танцювали довкола неї.

Вечером, перед спанем, засьвічую сьвітло в моїй каплици, то значить запалюю кілька маленьких сьвічочок воскових в цинових ліхтариках довкола моєї різдвяної шопки. Відтак клякаю і молю ся, при чім складаю руки і з цілої сили стискаю до себе пальцї. Бачу Господа Бога; я твердо пересьвідчений, що він гадає о менї і мене хоронить, навіть тодї, коли я сплю, бо він не спить нїколи. Я люблю его, бо я чув лише що недавно, як дорослї люди говорили о любві, а з того я пізнав, що любов значить робити другому радість. Люблю моїх ближних і чую, що я умер би, колиб і они мали умерти.

Вже пізно, мої очи починають замикати ся; розбирають мене на низькім кріслї перед комином; мама несе мене до мого ліжочка; я обіймаю єї руками за шию, чую, що менї так добре при тім як в небі і я хотів би, аби то так вічно тревало... Нараз підтягають віконну заслону до гори; показує ся чорне небо... Снїг паде і паде...

II.

Снїг паде і паде... Я і Андре стоїмо на передній сторожи. Ми не займаємо ніякого степеня в армії; але що маємо добру волю, знаємо ся трохи на топоґрафії, добре їздимо і говоримо по нїмецки, поручив нам ґенерал Федгерб, хоч ми лиш прості охотники, переїхати ся по околици на розвіди. Маємо навіть свого власного ординанса. Одїті ми дуже сьмішно: я маю кепі ґвардиста з широкою, червоною стяжкою довкола, зеленковатий плащ і довко-

они не думають забирати Крету, анї не позволять, щоби Крета против волї єї населеня була прилучена до якоїсь иншої держави (отже й Грециї). Держави готові лиш зменшити о половину число свого войска на острові, скоро там настане спокій і вислати двох фахових людий, котрі розслїдили би економічний стан на Креті і тамошну систему податкову, а по тих розслїдах улекшать позичку для Крети. Дальше обіцюють держави, що напруть на Туреччину, щоби она признала кретийску фляґу і видала Кретийцїв замкнених в турецких вязницях, але то й все, що они готові нинї зробити.

В Росиї веде ся тепер тиха борба реакциї з поступом, Побідоносцева з Віттем, а поки що Побідоносцев пересмагає. Як вже звістно, за впливом Вітте'го зажадало висше духовеньство российске скликаня церковного собору і вибору патріарха. Цар під впливом Побідоносцева тому спротивив ся і то була перша побіда Побідоносцева. Але він тим не вдоволив ся і старав ся ще лїпше відплатити ся Вітте'му. За его впливом іменував цар предсїдателем економічної комісиї Горемикіна, великого давнїйше прихильника міністра Плеве. Вість о тім іменованю наспіла як-раз тоді, коли відбувало ся засїданє тої комісиї під проводом міністра Вітте. Але на тім же не скінчило ся. Побідоносцев ворогує ще й против міністра справ заграничних ґр. Лямсдорфа, котрий так само як і Вітте був від самого початку противником війни. За впливом Побідоносцева вирипає вже знову давний намістник в Порт Артурі, Алексієв, котрий свого часу брав по 5.000 рублїв місячної платнї. Яка роля призначена для Алексієва, поки що не знати.

З поля війни наспіли доси лиш отсї важнїйші вісти: Ґен. Лїневич доносить, що дня 14 с. м. рано неприятель перейшов до офензиви в напрямі Гаїсімао і дороги межи Шенпінкао і Тапуходзу. О 5 годинї пополудни заняли Японцї Пудядзу і Пансангадзе. З Сінґапоре знов доносять, що російскі аґенти перетяли телеґрафічний кабель, що іде з Фучу в Хінї до Тамсіцї на острові Формоза. Японьска фльота, як здає ся, все ще стоїть на кохінхіньских водах.

Новинки.

Львів, дня 20-го цьвітня 1905.

— **Іменованя.** II. Намістник надав посаду комісаря повітового в Галичинї Стан. Псарскому, комісареви повітовому в Дальматиї і іменував концепістів Намістництва: Ів. Машковского, Жигм. Ґринзевича, Казим. Милиньского, Фел. Строку, Єрон. Левицкого, дра Жигм. Красуцкого, дра Ром. Третяка, Кар. Ольшиньского, дра Казим. Хлаповского, Тад. Кемниньского і Авг. Вовконовича комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва: Йос. Венжика, Володисл. Смоленя, дра Стан. Висоцкого, Генр. Крупского, Стан. Мошиньского, ґр. Брон. Русоцкого, Ем. Ранного, Володим. Отмана, Володим. Ґневоша, Ів. Микоша і почтового официяла Яцка Беняжского концепістами Намістництва. — II. Намістник іменував санітарних асистентів дра Ів. Орского і дра Стан. Качиньского санітарними концепістами.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс повітового лїкаря дра Як. Дорожиньского з Рогатина до Львова і санітарних концепістів дра Стан. Янкевича з Косова до Снятина і дра Стан. Качиньского із Снятина до Косова.

— **Для добра еміґрантів.** Секцийний радник Кальтенбрун їздив до півн. Америки для провіреня, якої опіки дізнають австро-угорскі еміґранти при вступі на американьску землю. Радн. Кальтенбрун пересьвідчив ся, що еміґранти потребують більше опіки, чим мали доси. На его предложенє австро-угорске правительство установить на Елліс-Айлянд (остров коло Н. Йорку) постійного аґента, який буде дбати о приміщенє еміґрантів в еміґрацийних домах, подїлевих після народностий, буде вести безплатне бюро працї і буде відсилати еміґрантів до місця працї. Аґент буде мусів знати всї мови уживані в Австро-Угорщинї бодай о стілько, щоби порозуміти ся з всїми еміґрантами.

— **Зміна ґарнізону.** Стоячий доси залогою в Мостах Великих баталїон стрільцїв ч. 25 переходить на залогу до Відня, куди прибуде дня 28-го с. м.

— **Дезертир.** Команда 19 полку оборони кравевої донесла поліциї у Львові, що з будинку войскового суду оборони краевої утїк вояк того полку Станислав Сливиньский.

— **Огнї.** В Руді щутківскій, чесанівского повіта, погоріло сими днями пять селяньских загород. Шкода виносить звиж 2.300 корон і була по части обезпечена. — В Підгірцях, стрийского повіта, згоріло онодї 9 господарских будинків, загальної вартости 5000 корон. Шкода була в половинї обезпечена. Причина пожару незвістна.

— **Не удав ся підступ.** Сторож каменичний у Львові Йосиф Савицкий, поставив на льотерию числа 1 і 51, а відтак роздумавши ся, продав картку якомусь перехожому. На превеликий жаль Савицкого вийшли оба числа на льотериї і припала на них виграна 80 корон. Хотячи відзискати продану картку, зголосив Савицкий в колектурі, що згубив картку, отже коли зголосив ся з нею по відобранє виграної Стефан Борис, котрий ту картку купив, задержано его і відставлено до поліциї. Аж там вийшло на яву, що Савицкий картку продав і Бориса увільнено.

— **Трун в кирници.** Із Станиславова доносять: На зелїзничім шляху Станиславів-Стрий найдено сими днями в кирници коло будки зелїзничої ч. 68 трупа будника зелїзничого Гр. Бараньского. Доси незвістно, чи Бараньский сам собі відобрав житє — чи упав жертвою нещастного случаю.

— **Незвичайні перегони.** В Брукселї мають ся відбути оріґінальні перегони, бо кождий з їх участників повинен важити більше як 100 клґ. З Німеччини надійшло найбільше зголошень.

ла шиї три рази обвинену вишивану червоносиню хустку, яку пані з Ліль прислали разом з иньшими ручними роботами і консервами для якого вояка. Андре має офіцирскі відзнаки, золоті вишивки, котрі дають ему відзнаки капітана, довкола голови овинув шовкову хустку і має на собі кожухом підбитий плащ. Зсїдаємо з коний, які мусить наш служачий держати за поводи разом з своїм; з ніздрий коний виходить густий, сопучий віддих. Зимно не надто велике, але дає ся таки в знаки; вус Андре'а цїлком замерз, наші руки і ноги немов задубілї... Снїг паде і паде...

Стоїмо в ярі, в котрім недавно переїхавший віз полишив за собою блискучі слїди коліс. Лід малої калужи тріщить під нашими чобітьми. При захмаренім небі і надходячім сумерку не можна далеко бачити. О двіста метрів від нас видко мимо сумерку якусь чорну і густу масу, то огородженя і доми села Гоель. Заблисло там одно, друге сьвітло, они видають ся значно дальше, нїж суть в дїйсности. Нагле відзиває ся острий і голосний звук трубки нїмецкої піхоти. Ми дрожимо. Витє двох псів відповідає на той звук мов жалібне заводженє, що стинає нам кров в жилах. Від чорної маси щось відділює ся, також чорне і наближає ся до нас. Один, другий короткий оклик.

— Бачність — каже цїлком тихо Андре до мене — побачили нас. Утїкаймо звідси.

Завертаємо і біжимо з цїлої сили, аби добігти до коний. Нараз прорізує воздух дуже добре нам звістний звук. Нараз бачу я несподївано в наглім привидї шкільну салю в лїцеюо Louis de Grand, де я пізнав Андре'а, коли ми оба мали ще по десять лїт; відтак другу велику подїю з лїт нашої приязни, день его заручин, поцїлуй, який дала ему моя мати, коли представила менї его як судженого моєї сестри; і я бачу его самого, як він з розпростертими руками підходить до мене і каже: „Отже ти тепер мій брат? Знаєш, я вже від сїмох лїт думав о тім, як би могли стати братьми. Як то красно, як солодко, я майже не можу повірити, що то правда...." То всьо стоїть живо перед моїми очима, немов би я то лише що пережив.... Снїг сїче мене по лици; мої очи зайшли сльозами від студени; острий, дивний свист повтаряє ся в правильних відступах у воздусї; поцїлена саме над нашими головами галузка паде зі скрипотом на дорогу.

— Ох, ох!... кричить Андре.

— Ти поцїлений? — питаю зі страхом і не сьмію поглянути в его сторону.

— Ах!... Друже, друже!... Менї здаєть ся, що так.

Він біжить дуже скоро пять, шість кроків; відтак, нагле, немов би его голова була з олова, нахиляє чоло наперед, его кепі зсуває ся, він замахує широко рукою у воздусї і відтак, відтак паде тихо на землю, простягнувши руки далеко наперед і запоровши лицем глубоко в снїг.

Спішу ему на поміч: „Ну, ну" — воркочу хрипким голосом, немов би хотїв на него гнївати ся, що так мене налякав і нахиляю ся над ним, аби его піднести. Тягну его до моїх грудий. В тій хвили бухає ему з уст струя крови і обливає моє рамя. Хочу знати, де він поцїлений. Скоро, скоро розриваю его плащ, кабат, сорочку.... На его грудях лежить фотоґрафія моєї сестри і паде в снїг. Не можу найти его рани; дивлю ся ему в лице, підношу его висше, голова перехилює ся на ліве рамя; очи померкли, ніс став нагле кінчастий. Нова струя крови бухає з его уст в хвили, коли хочу его підняти. У мене лиш одна гадка, іти, утїкати, далеко, далеко, разом з Андре. Кличу нашого ординанса. Показую ему то, що вже не є більше моїм Андре і ми кладемо трупа на его власного коня, до котрого привязуємо его моєю хусткою. І поволи, крок за кроком вертаємо дорогою, котрою перед хвилею прийшли.... Одна, дві кулї перелїтають ще понри нас, відтак вже нас більше не досягають.... Зробила ся вже майже ніч; я вже не можу розріжнити черт лиця помершого; бачу лише его руку, що вяло звисає, і его голову, що упадає то на ліво то на право, відповідно до порушень коня.... Снїг паде і паде....

III.

Снїг паде і паде.... Але що на тім залежить? Я маю всьо коло себе, що люблю. Починаю моє житє на ново. Сум і біль ще не затерли ся і не минули; однако ми з женою переносимо їх разом і тому они менше гнетуть. Годимо ся в наших найнїжнїйших почуванях цїлковито, лише наші погляди на справи полїтичні розходять ся; тому ми не говоримо про полїтику. А коли случайно попадемо на те, тоді беру я чим скорше книжку природних наук а моя жінка сягає за своєю ручною роботою і починає пильно і тихо числити хрестики. Нїчого не дїлає так успокоюючо як то. І опісля годимо ся все і у всїм, що дотикає вихованя дїтий і домашного господарства. Я бою ся о мою жінку яко мене самого, бережу єї так само як власної совісти, нї менше нї більше. Читаємо в наших очах всьо, що думаємо, і то так добре, що одно знає влучно відповісти на питанє, яке друге ледве що поставило. І коли би ми не прислухувались обопільно з любовию своїм голосам, то взагалї не мусїлиб ми говорити.

Сего вечера мушу працювати. Полишаю салю, де мої книжки вздовж стін стоять на полицях, єї темнотї і розсїдаю ся в нашій комнатї; будемо мати лиш одну лямпу для нас обоїх. На диванї порозкидані забавки, якийсь сьмішний паяц і маленька посуда кухонна з біло лякированої бляхи. Але наш малий народець вже в ліжках і мама іде лиш від часу до часу до спальнї, мов який вартуючий вояк, аби поглянути, чи всьо в порядку.

Відтак приходить і знов сїдає спокійно на своє місце напротив мене.

Сьвітло лямпи ясно осьвічує єї золотаво-темне волосє і єї чоло; скрипіт мого пера перериває тишину, яка довкола нас панує. Ча

Брукссльске поготівле ратункове буде пильнувати цінного здоровля переганяючих ся, для котрих приготовлюють величавий пир і грошеві нагороди. На кождий спосіб десятикільометрова дорога до перегонів буде представляти цікавий вид.

† **Померли:** О. Северин Левицкий, парох в Городенці, дня 9-го с. м., в 80-ім році житя і 55-ім сьвященьства; — Роман Тишівницкий, властитель Долголуки коло Стрия, дня 18-го с. м. Покійний своїм трудом, спосібностями і ощадностию довів до того, що яко селянин купив собі більшу посілість, котрої властителем був від 20 літ.

Телеґрами.

Відень 20 цьвітня. В цісарскій палаті в Бурґу відбула ся нині після старого звичаю церемонія умиваня ніг. Цісар в присутности членів цісарскої родини, міністрів, дипльоматичного тіла і других достойників умив ноги дванайцяти старцям.

Мальта 20 цьвітня. Анґлійский кружляк „Бенус" відплив вчера до Крети, кружляк „Діяна" відпливає туди нині. Подорож обох тих суден стоїть в звязи з розрухами на Креті.

Петербург 20 цьвітня. (Петерб. Аґ. тел.). Вість, яку рознесли заграничні ґазети о кровавій борбі робітників путилівскої фабрики з войском у Виборзі, а в котрій мало бути більше як 100 робітників ранених, єсть зовсім безосновна.

Льондон 20 цьвітня. До „Daily Telegr." доносять з Токіо: Францускому правительству доручено формальний протест Японії з причини недодержуваня неутральности.

Варшава 20 цьвітня. На передмістю Повонзкі поліция і войско арештували минувшої ночи 200 осіб, при котрих знайдено богато револьверів.

Проскурів 20 цьвітня. В 50 селах повітів Каменець подільский і Проскурів (місто, четверта стация на зелїзници за Підволочисками в Росиї) проявляє ся межи селянами рух против властителів більшої посілости. Всюди вислано войско.

Токіо 20 цьвітня. Тут нема ніяких безпосередних вістий о російскій фльоті. Припускають, що она все ще стоїть в заливі Камранг або в якімсь иньшім порті анамскім і жде там, щоби з нею сполучила ся трета ескадра. Японці і праса японьска дуже обурені на Францию за то, що она дозваляє Рожественьскому уживати заливу Камранг яко точки опори для своєї фльоти.

Альманах „Учителя"

(збірка популярно-наукових розвідок)

видав Комітет редакцийний „Учителя"; ціна знижена з 1 К на 70 с., Львів 1904. — Дохід призначений в части на удержанє І приватної женьскої семинариї учительскої. Замовляти можна в Тов. Педаґоґ. ул. Сикстуска 47. Зміст слїдуючий: 1) Др. В. Левицкий: Етер космічний (ст. 1—11). — 2) Др. В. Щурат: Герберт Спенсер і єго фільософія (1—7). — 3) Др. О. Макарушка: Житє слів (1—7). — 4) Др. В. Левицкий: Про поступ фізики в послїдних часах (1—12). — 5) Др. С. Рудницкий: Лїси в господарстві природи (1—10). — 6) І. Верхратский: Рецензия руского перекладу про „Дарвінізм" Ферріера (1—17) [з дуже цінними замітками о рускій мові]. — 7) Др. В. Левицкий: Основні одиниці в фізиці (1—7). — 8) Др. О. Макарушка: Понятє, завданє літератури з поглядом на літературу україньско-руску (1—8). — Сї розвідки для кождого вельми інтересні та творять знаменитий субстрат для популярних викладів і відчитів.

Курс львівский.

Дня 19-го цьвітня 1905.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясн	589·—	596·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4 1/2%	101·50	—·—
4 1/2% листи застав. Банку краєв.	101·70	1 2·40
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41 1/2 літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4 1/2% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	56·75	58·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	37·50	39·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	69·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	27·60	29·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	111.50
Доляр американьский	4·80	5·—

сом, а властиво частїйше ніж би треба було, питаю єї, котра година, аби лиш чути єї голос, аби єї приневолити піднести очи від своєї роботи.... Она усьміхає ся, а я не кажу нічого більше крім „дякую" і ми знов беремо ся до своєї роботи.... Я все дивував ся балакливости залюблених в театральних штуках.

А на дворі паде сніг на криші і дерева, на бідних людий, що живуть без любови і ніжности.... Сніг паде і паде.... Але в наших душах весняна ясність і сонїшне сьвітло.

Ґріша.

(З російского — **Ант. Чехова**).

Ґріша, малий, грубий хлопець, що має два роки і вісїм місяців, іде з своєю нянькою на прохід на бульвар. Він одітий в довгий ватований плащик, шовкову запаску, з великою шапкою на голові і теплими кальошами на ногах. Єму невигідно і горячо, до того сьвітить єму цьвітневе сьвітло просто в очи і страшно єго осліплює.

Єго неповоротна, несьміло і боязливо порушаюча ся стать вказує велику нерішучість.

До нинїшного дня для Ґріши звістний добре лиш сьвіт між чотирма стїнами єго комнати, всьо проче для него чуже і дивує єго. Він дуже добре знає, що в єго сьвіті стоїть в однім куті єго ліжочко, в другім куфер єго няньки, в третім стоїть крісло, а в четвертім горить лямпка. Коли погляне під своє ліжочко, найде там ляльку з відірваною рукою і бубон, а за куфром няньки лежить богато, богато річий в суміш, а то порожні шпульки ниток, пестрі кусники паперу, всілякі коробки без віка і поломаний паяц. До того сьвіта приходить крім няньки ще дуже часто мама і кітка. Мама виглядає як лялька, а кітка видає ся Ґріши як татове футро, лише що татове футро не має очий і хвоста.

З того сьвіта, який називають дитинячою комнатою, ведуть двері до комнати, де звичайно їсть ся обід і вечеру і де пє ся чай. Тут стоїть Ґріши крісло з високими ногами і висить годинник на стіні, висить здаєть ся лиш для того, що робить тик-так і дзвонить. З їдальнї можна увійти до комнати, в котрій стоять фотелї покриті червоним аксамітом. Тут видко на великім ясним дивані темне пятно, на котре ще нині показують Ґріши і грозять пальцем. За тою комнатою є ще одна, до котрої Ґріша не сьміє нїколи увійти, а в котрій мешкає тато. Тато для Ґріши незвичайно загадочне єство! Маму і няньку розуміє; они єго одівають, дають єму їсти, кладуть спати, але від чого є тато, того Ґріша справдї не знає. Є ще друге загадочне сотворінє — тїтка, що подарувала Ґріши бубон. Та тїтка являє ся часто в єго комнаті і відтак знов кудись без слїду щезає. Куди она дїває ся? Ґріша вже часто глядав єї під куфром, під своїм ліжочком, під софою, але єї там не було....

В тім новім сьвіті, де сонце так сьвітить в очи, є тільно татів, мам, няньок і тіток, що Ґріша справдї не знає, до кого має насамперед бігти. Але найдивнїйше і найзагадочнїйше зі всього то — конї. Ґріша приглядає ся, як они підносять ноги і не уміє собі пояснити, як і длячого то діє ся. Дивить ся на няню, немов би ждав від неї поясненя, але няня мовчить.

Нагле чує страшенний тупіт.... Бульваром марширує з червоними лицями і з якимись патиками на раменах відділ вояків просто на него. Ґрішу переходить мороз зі страху, він глядить питаючо на няньку: чи нема що небезпечного? Але нянька не утікає, не плаче — значить: „нічо небезпечного." Ґріша проводить вояків очима і починає сам ступати до такту.

(Конець буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·08 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).